

Основні змістовні акценти у зв'язку з четвертою річницею від початку повномасштабної агресивної війни, яку російська федерація розв'язала і веде проти України

24 лютого 2026 року виповнюється чотири роки від початку повномасштабної агресивної війни, яку російська федерація розв'язала і веде проти України та Українського народу з грубим порушенням норм міжнародного права, вчиняючи військові злочини та злочини проти людства, із застосуванням методів терору та актів геноциду щодо українців.

Загалом Війна за Незалежність України проти одвічного ворога – московії триває вже дванадцять років, з 19-20 лютого 2014 року – перших актів збройної агресії проти мирних громадян у центрі української столиці та перших зафіксованих перетинів державного кордону України російськими збройними силами через Керченську протоку 20 лютого 2014 року.

До 24 лютого 2022 року основні військові дії відбувалися на сході нашої країни. Протягом восьми років Збройні Сили України разом з численними добровольчими формуваннями ефективно стримували цей напад, зупинивши просування московських загарбників та звільнивши більшість захоплених ними на той час територій. Окупованими залишалися Автономна Республіка Крим, місто Севастополь і частина Луганської та Донецької областей. Стосовно цих повністю підконтрольних московії територій внутрішня і зовнішня риторика кремля зводилася до нібито існування там нових «народних» республік, які прагнуть незалежності під патронатом росії.

Справжні ж наміри агресора проявилися 24 лютого 2022 року, коли світ став свідком розв'язання російською федерацією відкритої повномасштабної війни проти України, що в перспективі означало загрозу миру і безпеці не лише європейського континенту, а й призвело до порушення стабільності та рівноваги в глобальному вимірі.

Маємо підстави стверджувати, що від 24 лютого 2022 року практично увесь світ почав жити в новій реальності, з тією лише відмінністю, що «наздогнала» вона не усіх одночасно, але, з високою ймовірністю, не омине нікого. Свавілья, безкарність і торжество тоталітарних режимів – це те, що кремль і його сателіти насправді намагаються продемонструвати світові. Тепер Москва вже не прикривається личиною «миротворця», а відверто заявляє про наміри збройним силовим шляхом встановити свою владу в чужих державах, і намагається продемонструвати це на практиці в Україні.

Акт неспровокованої агресії РФ проти України 24 лютого 2022 року мав би стати тригером для цивілізованого світу, сигналом дати адекватну консолідовану відсіч агресору, захистивши своє сьогодення і майбутнє. За всієї потужної допомоги, яку ми, безумовно, з вдячністю приймаємо від партнерів, на жаль, і через чотири роки війни загарбник все ще не припиняє диктувати свої умови світові, а російська зброя продовжує руйнувати нашу державу і вбивати українців.

Ворог не зупиниться, він не рахується з втратами і буде продовжувати агресію до досягнення своїх божевільних цілей – знищення української державності й національної ідентичності, захоплення території, геноциду Українського народу. І одночасно московія не приховує свого наміру рухатися зі збройною агресією й загарбницькими цілями далі – на країни Європи, НАТО і безумовно інші, які тільки зможе дістати.

За майже чотири з половиною тисячі днів російсько-української війни стало очевидно, що в історичному та ідеологічному дискурсі це вже не «спринт», а затяжний «марафон». Не окреслений чіткими рамками батл між двома супротивниками, а тривала боротьба, що може мати непередбачуваний розвиток та безумовно вплине на розвиток людської цивілізації загалом. Вона підкреслила розрив між демократичними системами та авторитарними режимами, виявивши крихкість сучасного міжнародного правопорядку.

Повномасштабна війна 2022–2026 років порівнюється з великими конфліктами минулого, зокрема вона вже триває довше, ніж німецько-радянська війна 1941–1945 років. Це підкреслює крах російських міфів про «три дні» та перевагу української стратегії витривалості. Супротив українців московській агресії виріс у цивілізаційне протистояння. Ця війна докорінно трансформувала глобальну систему міжнародних відносин, спричинивши зміцнення НАТО, енергетичну незалежність Європи від РФ, переформатування ланцюгів постачання та початок формування нового багатопольярного світу. Вона продемонструвала послаблення міжнародного права, привид ядерної загрози та посилила розкол між демократіями та авторитарними режимами.

Ці справді незламні чотири роки боротьби, віри та єдності Україна не лише вистояла, а й стала суб'єктом, який змінює світовий порядок. Роль України у формуванні нової архітектури безпеки Європи та реформуванні міжнародних інституцій (зокрема ООН), де старий порядок названо кризовим, зумовила нове звучання «дипломатії неможливого». Ми чітко заявляємо: нам потрібен справедливий мир, а не «замороження»; мир можливий лише на умовах повного виведення військ РФ, відповідальності за воєнні злочини; території залишаються українськими, навіть тимчасово окуповані. Ми тримаємо курс на євроінтеграцію та створюємо спільні оборонні виробництва з країнами Європи як запоруку того, що РФ в майбутньому не зможе повторити агресію.

Завдяки спільним зусиллям Збройних Сил України, Національної гвардії України, всіх інших військових формувань, масового волонтерського руху і усіх українців, які стали на боротьбу з ворогом, та міжнародній підтримці нам вдалося зірвати плани ворога щодо «бліцкригу». Наша армія за багатьма параметрами стала еталоном ведення військової справи в умовах протистояння кількісно та ресурсно переважаючому противнику, розбудови війська за наявності жорстких обмежень, в екстремальних умовах реального бойового середовища та у безпрецедентно короткі строки. Героїчний опір українців вже став легендою у світі, не лише надихаючою боротьбою за свободу своєї країни, а реальним захистом Європи та усього демократичного світу. Стабільність на планеті чи її відсутність нині залежить від результату цієї війни – Війни за Незалежність України.